

TRST, KI POJE

(Pascal)

BOZO VODUSEK

Vse mi pada iz rok,
to dekliško telo,
cel svet.

In ko s prsti
nisem zagrabil drugega kakor prah,
se mi izvije jok nad nepotrebnimi napori
in omahnem
v molk brez imena.

Moje tresočne roke —
moje splasene misli. —

Če sem jecljal z izgubljenimi besedami,
ne zaničuj me,
ne pomiluj.

Mojim rokam neusmiljeni Bog
je vsak zmisel vzel,
goreč grm, mavričen lok
je izgorel v suh pepel.

O, kdaj sredi noči
me hočejo stene udušiti —
ali še lučka tli,
ali še moreš živeti?

Oreh dobro diši,
reka poje čez bele prode,
ciganke črne usode
bero iz mojih dlani.

Ko bom umrl, bodo sklenili roke,
vsi gibi bodo umrli,
krči se bodo razvrli,
v noč bom omočil roke.

O, kako dobro de,
nič več me ne muči melodija,
ki jo je bilo boleče srce.

Nič več ne bom prosil, nič več klical —
tako buči zvon v majajočem se zvoniku;
mala cerkvena vrh griča in okoli nje
nametana polja in gozdi,
vse se ziblje v tej neusmiljeni modrini,
ki obliva ves svet in mi polni oči, usta
ušesa.

Zakaj so tvoje prsi tako težke, tako bele?
Meni je težko od strasti, da pozabim
na vse druge barve, na solnčna jutra in
zelene gozdove,
na Boga,
na Boga, ki me vedno boli v srcu kakor
velika prazna rana,
iz katere se je izcedila že vsa kri.

Najhujši so pekoči popoldnevi, ko so ceste
razbeljene od solnca in je moje srce kakor
težek goreč kamen, ko ležim v sobi za
zaprtimi oknicami in potegnjenimi zastori
čakam, čakam na reke, ki bi utešile to
neusmiljeno sušo
in pregnale blaznost, ki se me že dotika
s svojo perutjo.

Večeri so mehkejši, a tudi oči so trudnejše,
ko hodim po ulici med velikimi kolesi vozov
in veselim barvami dekliških oblek,
ki se zgrinjajo kakor valovi in gredo
skozi steklene stene mojega telesa;
samo, ko se spomnim noči in jutrišnjega dne,
postajajo oči jeklene in zobje se zagrižejo
v ustne.

Kolikrat sem se ozrl vprašujoče v tuje oči,
da od sramu ne gledam nikamor več,
samo še v prazna kroga mojih oči pred
menoj,
in kakor dvoje zrcal
odbijata mene samega v mene nazaj.

Ti se giblješ in tvoje telo
vzbuja v meni voljo žalostnih gibov
ljubezni;
ali ni nobene druge človeške poti
od človeka do človeka
od tebe v mojo samoto?

Počivati, ne govoriti —
zadnja sladkost;
mati, zakaj si nas zibala v svojih močnih
rokah,
da še danes venomer čutimo v udih njihov
ritem
in si želimo v njihov pokoj nazaj!